

Institut Wydawniczy
NASZA PRZESZŁOŚĆ
Kraków, ul. Strzelnica 6

**LIST SEKRETARIATU STANU OJCA ŚW.
DO GENERALA ZAKONU KAZNODZIEJSKIEGO
Z OKAZJI
750 ROCZNICY ZAŁOŻENIA PROWINCJI POLSKIEJ**

SEGRETERIA DI STATO
N. 214262

Dal Vaticano, li 7 luglio 1972

Reverendissime Pater,

ad Summum Pontificem est allatum, Provinciam Polonam Ordinis Fratrum Praedicatorum, cui praees, sollemniter esse commemoraturam DCCL annum expletum, ex quo S. Hyacinthus, B. Celsus et socii, eiusdem religiosae Familiae sodales e Polonia oriundi eo reverterunt, efficientes, ut eadem Provincia constitueretur. Beatissimus Pater, diuturnam vitam istius partis Ordinis Dominicani respiciens, gratulationem profert ex animo, ac praesentia intuens, eius alumnos humane confirmat ad perstandum in egregio proposito et ad „aemulanda charismata meliora” (cfr. 1 Cor. 12, 31).

Profecto Fratres, in illa degentes regione, appellari licet filios Sanctorum, estque animadvertendum raro contingere, ut ex hoc genere Provincia tam praeclara sortiatur initia. Propter hoc ipsum factum esse videtur, ut Poloni sodales Ordinis istius magnis auferentur incrementis et Ecclesiae multiplices afferrent utilitates. Iuvat enim memorare eos multos fuisse in sacra praedicatione, scilicet in munere sibi proprio et peculiari, operam dedisse institutioni in scholis, quas habebant, studio missionali et oecumenico esse commendatos, siquidem finitimas gentes, verae religionis adhuc exsortes, Evangelii luce collustraverunt et unionem cum fidelibus ritus orientalis, a catholica communione seiunctis, provehere sunt conati. Neque praetermittendae sunt illorum pervestigations doctrinae, unde fructus non leves sunt percepti.

Haec omnia religiosos eiusdem Provinciae, qui hac sunt aetate, vehementer incitent et moveant, ut, a maiorum institutis non desistentes, sanctimoniae adipiscendae imprimis incumbant, ad quam propter ipsam consecrationem, qua Deo penitus sunt mancipati, excellentiore ratione se sentiant vocari, persuasum sibi ha-

bentes renovationi spirituali, etiam in operibus externis promovendis, primas partes esse tribuendas (cfr. Conc. Vat. II, Decr. Perfectae caritatis, 2). Est enim reminiscendum Ecclesiam potissimum sanctitate sua vim habere ad mundum etiam temporum nostrorum; etenim „eius est Christum apud universos et singulos homines et populos, quam amplissime et animo ardentissimo praesentem efficere; hoc est munus ipsius” (Allocutio Pauli Pp. VI, 14 Sept. 1965; A. A. S. LVII, 1965, p. 801). Quo quidem officio vere ecclesiali religiosi maxime tenentur.

Ex hoc fonte vitae interioris, quae vigeat, opera salutaria et efficacia procedunt, secundum sententiam, quam, e doctrina haustam S. Thomae Aquinatis, Ordo Fratrum Praedicatorum propriam sibi habet: „contemplata aliis tradere”. Si hoc ducantur consilio, sodales Poloni, qui nunc sunt, Ecclesiam in patria sua spiritualibus divitiis locupletabunt, ut patres eorum, qui olim de ea sunt optime meriti.

Haec reputans cum animo, Summus Pontifex Deum deprecatur, ut dilectos filios istos solacio suo atque adiutorio roboret; quorum auspiciis Suaeque benevolentiae testem, Benedictionem Apostolicam tibi, Reverendissime Pater, religiose, cui moderaris, Familiae, nominatim Provinciae Polonae et cunctis, qui sollemnibus, ob hanc anniversarium memoriam indictis, intererunt, libenter largitur.

Haec pro commisso mihi officio nuntians, me tibi addictissimum in Domino profiteor

J. Card. Villot

Rev. mo Patri

P. Aniceto Fernandez

Ordinis Fratrum Praedicatorum

Magistro Generali

[Przekład polski]

SEKRETARIAT STANU

Nr 214262

Watykan, 7 lipca 1972

Najprzewielebniejszy Ojciec,

Ojciec Św. został powiadomiony o tym, że Polska Prowincja Zakonu Braci Kaznodziejów, na czele którego stoisz, będzie uroczyste wspominać 750 rok, kiedy to św. Jacek i bł. Czesław i towarzysze, członkowie kaznodziejskiej rodziny zakonnej, pochodzący z Polski, powrócili do ojczyzny w celu utworzenia w niej Prowincji Polskiej. Ojciec Św. spoglądając na wielowiekową przeszłość tej części Zakonu Dominikańskiego składa serdeczne gratulacje, patrząc zaś na teraźniejszość serdecznie za-

chęcą jej członków do wytrwania w ich wspaniałym postanowieniu oraz do ubiegania się o lepsze charyzmaty (zob. 1 Kor 12, 31).

Zaiste, Braci żyjących w tym kraju można nazwać bez przesady synami świętych; warto przy tym zauważyć, że rzadko się zdarza, aby jakaś Prowincja mogła się poszczycić tak świetlanymi początkami. To jest chyba powodem, że polscy dominikanie rośli w liczbę oraz oddawali Kościołowi rozliczne usługi. Wypada bowiem pamiętać, że wielu spośród nich poświęcało się świętemu kaznodziejstwu, stanowiącemu ich właściwe i szczególne zadanie, wielu oddawało się nauczaniu w prowadzonych przez siebie szkołach, wielu odznaczyło się na polu misyjnym i ekumenicznym niosąc światło Ewangelii do ludów ościennych, które nie wyznawały jeszcze prawdziwej religii, oraz nawiązując jedność z wiernymi obrządku wschodniego, odłączonymi od wspólnoty katolickiej. Nie można pominąć milczeniem ich badań naukowych, które przyniosły niemałe korzyści.

To wszystko powinno pobudzić i zachęcić dzisiejszych dominikanów Prowincji Polskiej do tego, aby nie odstępować od nauki przodków zabiegali przede wszystkim o zdobywanie świętości, do której powinni czuć się powołani w sposób szczególny na mocy konsekracji, przez którą należą całkowicie do Boga, głęboko przeświadczeni, że pierwsze miejsce należy przyznać odnowie duchowej również wtedy, kiedy poświęcają się dziełom zewnętrznym (por. Dekret „Perfectae caritatis”, 2). Trzeba bowiem pamiętać, że Kościół czerpie z własnej świętości moc oddziaływania na świat także dzisiejszy; „obowiązkiem bowiem jego jest uobecnianie Chrystusa tak wśród wszystkich ludów i ludzi razem wziętych jak i w każdym z osobna; oto jego zadanie” (Przemówienie Pawła VI z 14 września 1965: AAS 57/1965/801). Ten właśnie prawdziwie kościelny obowiązek spoczywa przede wszystkim na zakonnikach.

Z tego życia wewnętrznego, które — oby kwitło! — wypływają jakby ze źródła zbawienne i skuteczne dzieła, stosownie do sformułowania św. Tomasza z Akwinu, które Zakon Braci Kaznodziejów obrał za swoje zawołanie: „contemplata aliis tradere”. Jeśli współcześni dominikanie polscy kierować się będą tą radą, wówczas wzbogacą Kościół swojej Ojczyzny w wartości tak jak ongiś ich ojcowie, którzy bardzo dobrze zasłużyli się dla niego.

Zastanawiając się nad tymi sprawami Ojciec Św. prosi Boga, aby pokrzepił umiłowanych synów Prowincji Polskiej swoją pociechą i pomocą, a jako zadatek darów Bożych i znak swej życzliwości udziela swego Apostolskiego Błogosławieństwa Tobie, Najprzewielebniejszy Ojciec, zakonnej rodzinie, której przewodniczysz, szczególnie Prowincji Polskiej oraz wszystkim uczestnikom uroczystości obchodzonych z okazji tej rocznicy.

Donosząc Ci o tym z racji swego urzędu pozostaję na mocy

Oddany w Panu

J. Kard. Villot